

РЕШЕНИЕ

№ 7513

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 16.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4054** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.226 и чл.203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано първоначално под № 4169/2020 г., по описа на АССГ по искова молба на „Карготек България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 8, чрез адвокат Ц. К., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 6 срещу Национална агенция за приходите. С исковата молба се претендира обезщетение в общ размер на 40 987.99 лв. по пет субективно съединени иска.

С Решение № 1887/28.02.2022 г., постановено по административно дело № 4204/2021 г. по описа на ВАС е отменено Решение № 943/17.02.2021 г., постановено по административно дело № 4169/2020 г., по описа на АССГ и делото е върнато на друг състав на първоинстанционния съд за ново разглеждане със задължителни указания.

Образувано е административно дело № 2226/2022 г. по описа на АССГ. С Определение № 3194/18.04.2022 г. по административно дело № 2226/2022 г. по описа на АССГ, производството по делото е разделено.

Предмет на настоящото съдебно производство е предявен осъдителен иск срещу Национална агенция за приходите за сума, общо в размер на 17 793,92 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, за това че в периодите 03.12.2018 г.-18.06.2019 г. и 01.08.2019 г.-03.12.2019 г. ищецът не могъл да използва собствените си парични средства в

размер на 229 919 лева /за периода 03.12.2018 г.-18.06.2019 г./ и съответно 148 231, 94 лева /за периода 01.08.2019г.-03.12.2019г./ . Ищецът твърди, че вредите са претърпени в резултат на два незаконосъобразни административни акта, издадени от органи на ответника :

1.Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121ал.1 ДОПК, с изх. № С180022-023-0004212 от 03.12.2018 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. и отменено от съда с решение № 2956 от 02.05.2019 г. по адм.д. № 472/2019 г. по описа на АССГ, с което в хода на проведено ревизионно производство, образувано със ЗВР Р-22221018007281-020-001/28.11.2018 г. срещу ищеца е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки, по депозити, вложени в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление на ищеца, находящи се в „Ситибанк Европа“ АД, клон България, за сумата от 229 919 лева. Твърди, че този запор е вдигнат на 18.08.2019 г. Конкретно причинените вреди определя в размер на 12 646,57 лева, представляващи законната лихва върху запорираната сума за периода 03.12.2018 г.-18.06.2019.

2. Ревизионен акт № Р -22221018007281-091-001/01.08.2019 г. издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., отменен изцяло с Решение № 1851/01.11.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С.. Твърди, че от датата на издаване на ревизионния акт наложения в ревизионното производство запор върху банковите сметки на ищеца в „Ситибанк Европа“ АД, клон България започнал да обезпечава установените с РА публични задължения. Конкретно причинените вреди сочи в размер на 5 147,35 лева, представляващи законната лихва върху сумата 148 231,94 лева, за периода 01.08.2019 г.-03.12.2019 г.

Ищецът претендира присъждане на законната лихва върху исковите суми от датата на отмяната на посочените административни актове. Прави искане за присъждане на разноски по делото и при първоначално разглеждане на исковата претенция от АССГ. В хода на съдебното производство по адм.д.№ 4169/2020 г., по описа на АССГ от ответника, чрез процесуален представител юрк. Г. Б. е подаден писмен отговор от 09.07.2020 г., с който се поддържа неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адв. възнаграждение. Представя писмени бележки 21.11.2022г.

Прокуратурата на Република България – чрез прокурор Д. изразява становище, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен изцяло.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

В хода на образуваното със ЗВР Р-22221018007281-020-001/28.11.2018 г. ревизионно производство срещу ищеца с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ изх. № С180022-023-0004212 от 03.12.2018 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., на основание чл.121, ал.1 ДОПК, е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки, по депозити, вложени в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление на ищеца, находящи се в „Ситибанк Европа“ АД, за сумата от 229 919 лева. ПНПОМ е обжалвано по административен ред и с

Решение № ПО-151/18.12.2018 г. на директора на ТД на НАП-С. е потвърдено. С Решение № 2956/02.05.2019 г., постановено от АССГ по адм.д.№ 472/2019 г. постановлението е отменено. Запорът е вдигнат на 18.06.2019 г. С ПНПОМ № С1190022-023-0001828/06.06.22019 г. на дружеството е наложен повторен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки, по депозити, вложени в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в „Ситибанк Европа“ АД и ТБ „ОББ“ АД, за сумата 242 719 лв., както и запор върху притежаваните от дружеството ценни книги. Постановлението е обжалвано по административен ред и с Решение № ПО-65/24.06.2019 г. е потвърдено. С Решение № 7138/21.11.2019 г., постановено от АССГ по адм.д.№ 8184/2019 г. постановлението е изменено относно размера.

Ревизионното производство приключва с Ревизионен акт / РА/ № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019 г. С ПНПОМ № С190022-139-001768/14.08.2019 г. е продължено действието на ПНОМ № С1190022-023-0001828/06.06.2019 г. като запорът е за сумата от 148 231,04 лв. Това ПНПОМ не е обжалвано и е влязло в сила. Дружеството обжалва ревизионния акт и с Решение № 1851/01.11.2019 г. директорът на дирекция „ОДОП“С. го отменя изцяло. Запорът е вдигнат на 03.12.2019 г.

Предвид установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Исковата молба е процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес и съдържаща предписаните законови реквизити.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт, действие или бездействие, като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Под вредоносен резултат /вреда/ следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения, а под "пряка и непосредствена" се разбира тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Казано с други думи, причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод на него и във връзка с него. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от

ЗОДОВ. Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Претенцията на ищеца е за присъждане на обезщетение в размер на 17 793,92 лв. за причинени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи за това, че в периодите 03. 12. 2018 г. – 18.06. 2019 г. и 01. 08. 2019 г. – 03. 12. 2019 г. дружеството не е могло да ползва собствените си парични средства, в размер на 229 919, 27 лв. и съответно в размер на 148 231,94 лв., вследствие на издадени незаконосъобразни актове – ПНПОМ № С180022-023-0004212/03.12.2018 г. и РА № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019 г.

Както се посочва в ТР № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС „както в правната доктрина, така и в съдебната практика, пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора“. Пропуснатата полза обхваща всички имуществени предимства, които в момента на вредоносното събитие не съществуват в имуществото на пострадалото лице, но които биха влезли в състава на имуществото му, ако не беше непозволеното увреждане. Пропуснатата полза може да бъде както настояща, така и бъдеща вреда. Пропуснатата полза ще е настояща вреда когато може да бъде определена окончателно, тъй като последиците от правонарушението са осъществени в определен, изминал към момента период. Обратното – пропуснатата полза ще бъде бъдеща вреда когато към момента на преценяването ѝ последиците от правонарушението все още не са изчерпани, тъй като заместването на увреденото благо изисква период от време, който към момента не е изтекъл (бъдеща вреда). Пропуснатата полза е винаги конкретна величина и подлежи на доказване, а не на предположение и поради това тя винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването.

В настоящия случай предявената претенция е за присъждане на обезщетение за пропуснати ползи от категорията „настояща вреда“, тъй като в исковата молба е очертана времева рамка от отминал период - 03. 12. 2018 г. – 18. 06. 2019 г. и 01. 08. 2019 г. – 03. 12. 2019 г.

По отношение на първата предпоставка на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ съдът намира, че същата е осъществена - налице са два административни акта - ПНПОМ № С180022-023-0004212/ 03.12.2018 г. и РА № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019 г., които са отменени като незаконосъобразни.

Съдът обаче намира, че не са осъществени нито една от останалите предпоставки на чл. 1, ал.1 ЗОДОВ.

На първо място не се доказва наличието на претърпяна имуществена вреда от ищеца за цитираните периоди, през които е запорирана сметката му. Не се установява изобщо да е налице пропускане на увеличение на имуществото на ищеца, още по-малко в претендирания размер. Следва да се има предвид, че по отношение на запорираната сума не е имало предварително изпълнение, т.е. не са прехвърлени суми по сметката на НАП. Не се доказва средствата по запорираната сметка да са били необходими за извършване на действия, които биха увеличили имуществото на дружеството, още повече, че ищецът е разполагал с възможността да поиска разрешение за неотложни плащания по чл.229, ал.1 ДОПК, за каквото няма данни да е извършено.

Не се установява и причинна връзка между отменените административни актове и твърдените от ищеца вреди. Не е доказано по делото, че наложеният запор с ПНПОМ № С180022-023-0004212/ 03.12.2018 г. са настъпили вреди, които да са пряка и непосредствена последица от отменения административен акт. По отношение на РА № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019 г. следва да се има предвид, че повторният запор е наложен не с РА, а с ПНПОМ № С 190022-139-001768/14.08.2019 г., което постановление е влязло в законна сила и не е отменено.

По отношение на претендираните лихви, доколкото вземането за лихви е акцесорно и предвид горепосочените съображения за недължимост на главното задължение, съдът намира и че претенцията за лихви е неоснователна.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че не са налице предпоставките на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, поради което искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноси.. Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл.10, ал.2 ЗОДОВ неоснователна е горната претенция на ищеца, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноси, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощниците на ответника съдопроизводствени действия следва да бъде в максималния размер, установен в нормата на чл. 24, изречение второ от Наредбата за заплащане на правната помощ- 360 лева.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от „Карготек България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 8, срещу Национална агенция за приходите за присъждане на сумата в общ размер на 17 793,92 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, претърпени в резултат на два незаконосъобразни административни акта, издадени от органи на ответника – ПНПОМ № С180022-023-0004212 от 03.12.2018 г., за сумата, в размер на 12 646,57 лева, представляващи законната лихва върху запорираната сума от 229 919 лева за периода 03.12.2018 г.-18.06.2019., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 02.05.2019г.до окончателното изплащане на задължението и РА № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019г.,за сумата в размер на 5 147,35 лева, представляващи законната лихва върху сумата 148 231,94 лева, за периода 01.08.2019 г.-03.12.2019 г.,ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва считано от 01.11.2019г. до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен.

ОСЪЖДА „Карготек България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 8 да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 /триста и шестдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред

Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: